

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **PhDr. J. B., Ph.D.,** zast. Mgr. Petrou Bielinovou, advokátkou, se sídlem Chalupkova 1367/1, Praha 4, proti žalovanému: **Dopravní podnik měst Liberce a Jablonce nad Nisou, a.s.,** se sídlem Mrštíkova 3, Liberec, zast. Mgr. Hanou Bočkovou, advokátkou, se sídlem Nádražní 308/3, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 2. 2016, sp. zn. 160/2016, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 13. 12. 2017, č. j. 59 A 22/2016 - 193,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím v části odůvodnění změnil a ve zbytku potvrdil své rozhodnutí ze dne 18. 1. 2016, sp. zn.: EŘ2016-007, kterým odmítl žádost žalobce o poskytnutí informací, v níž požadoval poskytnutí smluv uzavřených žalovaným. Jednalo se o smlouvu o nájmu a podnájmu plničky pohonných hmot CNG, včetně všech dodatků (dále též „smlouva CNG“) a smlouvu se společností Direct Pay, s. r. o., popř. s nástupnickými firmami, včetně všech dodatků.

[2] Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí konstatoval, že informační oprávnění člena zastupitelstva obce podle § 82 písm. c) zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, je omezeno pouze na informace týkající se výkonu jeho funkce. Obě požadované smlouvy jsou soukromoprávní povahy a zastupitelstvo nemá pravomoc do tohoto smluvního vztahu

zasahovat, nemohlo otázku požadovaných smluv zařadit na program zastupitelstva, a neexistuje tudíž souvislost mezi informačním oprávněním zastupitele a jeho následným rozhodováním na jednání zastupitelstva. Zastupitelstvo nemělo na programu jednání ani otázku nového smluvního vztahu mezi žalovaným jako dopravcem a městem jako objednatelem veřejných služeb v přepravě cestujících. Podle zákona o obcích navíc nepatří rozhodování o uzavření smlouvy o veřejných službách v přepravě cestujících do kompetence zastupitelstva ale do tzv. „zbytkové kompetence rady“. Podle žalovaného nemohou mít požadované smlouvy vliv ani na výpočet kompenzace, kterou poskytuje město ze svého rozpočtu. Není tudíž patrné, k jaké konkrétní rozhodovací pravomoci zastupitele se požadované smlouvy mají vztahovat. Žalovaný upozornil, že Statutární město Liberec jakožto akcionář žalovaného má dostatek právních institutů na kontrolu hospodaření žalovaného. O stavu žalovaného mluví výroční zprávy žalovaného, které jsou zveřejňovány. Závěrem žalovaný uvedl, že pokud by žádost žalobce byla posuzována podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, byly by požadované smlouvy vyhodnoceny v plném rozsahu jako informace obsahující obchodní tajemství, které povinný subjekt nesmí poskytnout podle § 9 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, v níž uvedl, že jako zastupitel rozhoduje o rozpočtu města Liberec, které pravidelně hradí ztrátu žalovaného ve výši cca 200 milionů korun ročně, a proto se chce seznámit s podmínkami uzavřených smluv, aby se přesvědčil, zda žalovaný hospodaří řádně a oprávněně žádá o úhradu ztráty ze strany města Liberce. Vyjádřil nesouhlas se závěrem žalovaného, že požadovaná informace nesouvisí s výkonem mandátu zastupitele, neboť město Liberec každoročně hradí ztrátu žalovaného, přičemž o rozpočtu obce rozhoduje zastupitelstvo ve vyhrazené pravomoci podle § 84 odst. 2 písm. b) zákona o obcích. Přestože tedy zastupitelstvo nerozhoduje o konkrétních smlouvách, které uzavírá žalovaný, má žalobce jakožto zastupitel právo seznámit se s jejich obsahem a případně iniciovat jejich změnu, neboť špatně nastavené smlouvy mohou vytvářet účelovou ztrátu společnosti, kterou pak dorovnává statutární město Liberec. Upozornil, že město Liberec vlastní 99,6 % akcií žalovaného.

[4] Podle žalobce také není pravdou, že by zastupitelstvo nemělo právo rozhodovat o uzavření smlouvy o veřejných službách v přepravě cestujících. O uzavření takové smlouvy sice zpravidla rozhoduje rada města podle § 102 odst. 3 zákona o obcích. To však platí pouze tehdy, pokud si zastupitelstvo rozhodnutí o takové smlouvě nevyhradí. Je tedy na vůli zastupitelstva, zda si rozhodnutí v dané věci vyhradí či nikoli. Iniciovat takové rozhodnutí zastupitelstva patří do práva každého jednotlivého zastupitele, přičemž důvod pro takový postup by mohly být právě informace, které jsou žalobci odpírány.

[5] Žalobce dále rozporoval závěr žalovaného, že i kdyby nebyly dány důvody pro odmítnutí žádosti žalobce podle zákona o obcích, pak by byla odmítnuta podle § 9 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím s ohledem na soukromoprávní povahu smluv obsahujících obchodní tajemství. Podle žalobce totiž tento důvod nemůže dopadat na všechna ustanovení smlouvy, zejména ne na ustanovení ohledně ceny za sjednané služby, což konstatoval Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 9. 12. 2002, sp. zn. 7 A 118/2002.

[6] Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci výrokem I. v záhlaví uvedeného rozsudku rozhodnutí žalovaného v obou stupních zrušil a v části týkající se žádosti o poskytnutí smlouvy CNG včetně všech dodatků věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Výrokem II. žalovanému uložil, aby do 30 dnů od právní moci rozsudku poskytl žalobci servisní smlouvu ze dne 9. 12. 2008 uzavřenou mezi společnosti DIRECT pay, s. r. o., a žalovaným, včetně jejích dodatků a výrokem III. uložil zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení k rukám jeho zástupkyně.

[7] Krajský soud předeslal, že podle závěrů uvedených v rozsudku NSS ze dne 19. 2. 2013, č. j. 8 Aps 5/2012 – 47, je pro poskytování informací členům zastupitelstva obce podle § 82 písm. c) zákona o obcích třeba použít procesní úpravu obsaženou v zákoně o svobodném přístupu k informacím, je-li povinný subjekt podle zákona o obcích zároveň povinným subjektem podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Krajský soud následně dospěl k závěru, že žalovaný je veřejnou institucí ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, a je povinným subjektem také podle zákona o obcích. Konstatoval, že smyslem a účelem práva člena zastupitelstva obce na informace, které plyne z § 82 písm. c) zákona o obcích je, aby člen zastupitelstva obce mohl efektivně získávat informace relevantní pro jeho rozhodování na jednání zastupitelstva obce. Informace, na které má v režimu tohoto ustanovení nárok, jsou informacemi sloužícími k výkonu funkce a vztahují se k rozhodovacím pravomocem zastupitelstva obce. Společné těmto informacím je, že v převážné míře vypovídají o samostatné působnosti obce.

[8] Krajský soud popsal proces vytváření a schvalování obecního rozpočtu a s poukazem na způsob, jakým se vypočítává platba kompenzace, popsaný žalovaným, dospěl k závěru, že není zřejmé, jak by předložení dvou soukromoprávních smluv bez dalšího mohlo relevantně ovlivnit hlasování žalobce o rozpočtu. Soud vzal v úvahu také to, že zastupitelstvo v době, kdy bylo o žalobcově žádosti rozhodováno, nemělo na programu jednání ani otázku nového smluvního vztahu o veřejných službách v přepravě cestujících mezi žalovaným jako dopravcem a městem jako objednatelem, což žalobce ostatně ani netvrdil. Zastupitelstvu obce je sice vyhrazeno delegovat zástupce obce na valnou hromadu obchodních společností, v nichž má obec majetkovou účast, s výjimkou dle § 102 odst. 2 písm. c) zákona o obcích. Žalovaný však v době rozhodování o žádosti žalobce nesvolával valnou hromadu, a tudíž rozhodování o delegování zástupce na valnou hromadu žalovaného nebylo zařazeno ani na programu jednání zastupitelstva.

[9] Krajský se proto ztotožnil se žalovaným, že informační oprávnění zastupitele zakotvené v § 82 písm. c) zákona obcích nelze pojímat tak široce, jak to činí žalobce. Konstatoval, že žalobcem požadované informace šly nad rámec informační povinnosti zakotvené v § 82 písm. c) zákona o obcích. Za této situace měla být žádost žalobce vyřizována podle zákona o svobodném přístupu k informacím, jako by o dané informace žádal kterýkoli jiný žadatel.

[10] To se však v posuzované věci nestalo, jelikož žalovaný v napadeném rozhodnutí pouze konstatoval, že pokud by žalobce podal žádost podle zákona o svobodném přístupu k informacím, byly by požadované smlouvy vyhodnoceny jako informace obsahující obchodní tajemství, které povinný subjekt nesmí v souladu s § 9 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím poskytnout. Obsah správního spisu však neobsahuje

nic, z čeho by bylo možné dovodit, že žalobcem požadované informace jsou předmětem obchodního tajemství.

[11] Vzhledem k tomu, že ve věci žádosti o poskytnutí shodné smlouvy uzavřené mezi žalovaným a společností DIRECT pay, s.r.o., již krajský soud rozhodoval ve věci sp. zn. 59 A 56/2015, konstatoval krajský soud, že neexistují důvody pro odmítnutí žádosti v části týkající se této smlouvy.

[12] Ve vztahu ke smlouvě CNG včetně všech dodatků, krajský soud uvedl, že nemůže zcela vyloučit důvod pro odmítnutí žádosti podle zákona o svobodném přístupu, neboť tuto smlouvu nemá k dispozici. Nebyly proto splněny podmínky pro uložení povinnosti text této smlouvy v požadovaném rozsahu bez dalšího poskytnout. Krajský soud žalovanému uložil, aby v dalším řízení vyřešil, zda a v jakém rozsahu jsou konkrétní informace obsažené ve smlouvě CNG obchodním tajemstvím, tyto informace případně vydělil, jejich poskytnutí odmítnul podle § 15 odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím, a zbývající obsah smlouvy žalobci poskytnul za dodržení ostatních zákonných podmínek (např. zachování osobních údajů). V této souvislosti krajský soud připomenul, že podle § 9 odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím se v případě využívání veřejných prostředků nepovažuje za porušení obchodního tajemství, pokud povinný subjekt poskytne informace o rozsahu a příjemci těchto prostředků.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[13] Proti části výroku I. rozsudku krajského soudu, kterou bylo řízení ve věci žádosti o informace týkající se smlouvy CNG vráceno žalovanému k dalšímu řízení, podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost. V prvé řadě uvedl, že podle krajského soudu se požadované informace mohou prakticky týkat pouze těch bodů jednání, které jsou již navrženy na programu jednání zastupitelstva. Takto koncipované informační právo zastupitele by v praxi vůbec nemohlo fungovat, neboť minimálně opoziční zastupitelé se o navržených bodech jednání na zastupitelstva dozvídají až z pozvánky na jednání zastupitelstva a to zpravidla 7 dnů přede dnem konání, nebo dokonce až na samotném jednání zastupitelstva. Ve lhůtě 7 dnů však nelze právo na informace reálně realizovat. Podle stěžovatele se tak ze strany krajského soudu jedná o nezákonné zúžení práva zastupitele obce na informace. Ustanovení § 82 písm. c) zákona o obcích hovoří o informacích, které souvisejí s výkonem funkce zastupitele, nikoli pouze o informacích, které jsou potřeba pro výkon hlasovacího práva jednotlivého zastupitele na zastupitelstvu. Výkon funkce zastupitele nezahrnuje pouze jeho hlasovací právo na jednání zastupitelstva, ale také další důležitá práva, mezi která patří také právo předkládat zastupitelstvu obce, radě a dalším orgánům obce návrhy na projednání určitých témat, jakož i právo vznášet dotazy, připomínky a podněty na radu obce a na její jednotlivé členy. Zastupitel má dále právo iniciovat návrh na personální změny ve vedení žalovaného, případně také návrh, aby si zastupitelstvo města Liberec do budoucna vyhradilo pravomoc rozhodovat o uzavření smlouvy o veřejných službách v přepravě se žalovanou společností.

[14] Výklad zákona o svobodném přístupu k informacím učiněný krajským soudem znamená, že občan, který není zastupitelem, má větší právo na informace než zastupitel obce. Takový výklad zákona o obcích stěžovateli nedává smysl, a to i proto, že pokud by zastupitel měl mít podle zákona o obcích nárok na velmi omezený okruh informací, pak

by nemělo smysl informační právo zastupitele do zákona o obcích vůbec zavádět. Krajský soud tak podle stěžovatele pochybil, když mu právo na informace přiznal pouze v rozsahu zákona o svobodném přístupu k informacím a nikoli i podle zákona o obcích, dle kterého by žalovaný musel stěžovateli smlouvu poskytnout v plném znění. V této souvislosti stěžovatel upozornil, že žalovaný mu nejdůležitější informace ve smlouvě (cena nájmu plničky pohonných hmot, doba trvání smlouvy) i nadále odmítá vydat z důvodu obchodního tajemství, přestože krajský soud uvedl, že tyto informace nemohou být obchodním tajemstvím.

[15] Stěžovatel dále namítal nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu spočívající v tom, že krajský soud řádně nezdůvodnil, proč neaplikoval § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím. Tímto důvodem totiž nemůže být zvolená taktika žalovaného, spočívající v nepředložení smlouvy CNG k posouzení jejího obsahu. Krajský soud podle stěžovatele pochybil, když nepřistoupil k přezkumu, zda smlouva CNG obsahuje obchodní tajemství s odůvodněním, že mu žalovaný smlouvu nepředložil. To považuje stěžovatel za jinou vadu řízení podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. umožňující žalovanému protáhnout poskytnutí informace o další minimálně dva roky. Podle žalobce tak nastala situace, kterou popisuje rozsudek NSS ze dne 24. 3. 2010, sp. zn. 1 As 8/2010. V této souvislosti stěžovatel dále poukázal na rozsudek téhož soudu ze dne 17. 6. 2014, sp. zn. 6 As 140/2013.

[16] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatel požaduje informace, které jdou nad rámec informačního práva zastupitele podle § 82 písm. c) zákona o obcích. Argument stěžovatele, že smlouvu CNG požaduje k prověření hospodárnosti, označil žalovaný za zcela lichý a účelový, neboť kontrolu jeho hospodaření nelze postavit na posouzení jedné smlouvy a žalobci nic nebrání se seznámit s výročními zprávami žalovaného o jeho hospodaření, které jsou zveřejňovány. Žalovaný navíc každoročně o svém hospodaření informuje Statutární město Liberec, jako svého akcionáře. Ke kompenzaci hrazené z rozpočtu obce žalovaný uvedl, že její výše není na libovůli dopravce, ale pro její stanovení platí jasná pravidla. Žalobce se na chod žalovaného může dotázat rovněž ostatních zastupitelů, kteří jsou zastoupeni v představenstvu a dozorčí radě společnosti. Žalovaný vyjádřil přesvědčení, že žalobci se nepodařilo zdůvodnit, jak předmětná smlouva souvisí s výkonem jeho funkce a s výkonem hlasovacího práva zastupitele. Podle žalovaného absentuje příčinná souvislost mezi předmětnou smlouvu a výkonem funkce zastupitele. Žalovaný je nadále přesvědčen, že vydání smlouvy CNG nespadá do informačního oprávnění žalobce jako zastupitele. Z tohoto důvodu nebyla logicky součástí správního spisu. Žalovaný nebyl soudem vyzván k doložení této smlouvy. Situace uvedená v rozsudku sp. zn. 1 As 8/2010 nenastala, neboť nedošlo k opakovanému vydání nepřezkoumatelného rozhodnutí žalovaným.

III. Posouzení kasační stížnosti

[17] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátkou. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a

uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[18] Kasační stížnost není důvodná.

[19] Nejvyšší správní soud se nejprve musel zabývat námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů, kterou stěžovatel spatřuje v tom, že krajský soud řádně nezdůvodnil, proč ve vztahu ke smlouvě CNG neaplikoval § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím. Pokud by tato námitka byla důvodná, již tato okolnost samotná by musela vést ke zrušení rozsudku krajského soudu.

[20] Za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou považována zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudek NSS ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52). Soudy však nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19). Podstatné je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013 - 33).

[21] Nejvyšší správní soud konstatuje, že v tomto ohledu nelze považovat napadený rozsudek krajského soudu za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Krajský soud totiž svůj výše uvedený závěr zdůvodnil tím, že smlouvu CNG nemá k dispozici, a nemůže proto posoudit, zda obsahuje obchodní tajemství. Poukaz krajského soudu na skutečnost, že smlouvu CNG neměl k dispozici, nepředstavuje jinou vadu řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tj. zásadní procesní vadu na straně krajského soudu, neboť krajský soud ve vztahu k této smlouvě nevyvíjel žádnou procesní činnost, v rámci níž by se této vady řízení mohl dopustit (např. dokazování) a závěry k této smlouvě učinil pouze v souvislosti s právním posouzením věci (zákonnosti rozhodnutí žalovaného).

[22] Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou stěžovatele, v níž brojil proti tomu, že krajský soud nesprávně přiznal stěžovateli právo na informace jen v rozsahu zákona o svobodném přístupu k informacím.

[23] Právo zastupitele na informace je v § 82 písm. c) zákona o obcích vymezeno obecně, bez stanovení procesních pravidel pro vyřizování žádostí zastupitelů o informace formalizovaným způsobem. Z toho lze dovozovat, že odpovědnost orgánů obce, popř. právnických osob, které obec založila či zřídila, za plnění povinností vyplývajících z tohoto ustanovení je primárně politická, tyto orgány nejsou povinny o žádosti vydávat rozhodnutí a poskytnutí informací podle tohoto ustanovení nelze obecně vymáhat např. cestou soudní žaloby apod. (s dále uvedenou výhradou). Jde tedy především o interní vztahy v rámci orgánů příslušné obce, nikoli o výkon veřejné správy navenek. Případné porušování povinností vyplývajících z tohoto ustanovení může být případně i předmětem zásahu orgánu dozoru podle § 124 zákona o obcích, na nějž se dotčený zastupitel může obrátit.

[24] Nejvyšší správní soud se zabýval vztahem práva zastupitelů na informace podle zákona o obcích a práva na informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím v rozsudku ze dne 19. 2. 2013, č. j. 8 Aps 5/2012 - 47, č. 2844/2013 Sb. NSS. V tomto rozsudku NSS sice obecně připustil aplikovatelnost procesní úpravy v zákoně o svobodném přístupu k informacím na žádosti zastupitelů o informace dle § 82 písm. c) zákona o obcích. Zároveň však uvedl, že se to vztahuje na informace, které by byl povinný subjekt povinen poskytnout i podle zákona o svobodném přístupu k informacím. V bodě 19 citovaného rozsudku se k tomu uvádí: *„Podmnožiny informací, které povinný subjekt poskytuje podle informačního zákona a podle jiného zákona (ať už atomového zákona jako ve věci čj. 2 Ans 7/2010 - 175 nebo zákona o obcích jako v nyní posuzované věci), se do určité míry překrývají. Jejich podřazení různým procesním režimům by povinným subjektům umožnilo, aby u informací nacházejících se v průniku těchto dvou podmnožin arbitrárně určovaly, v jakém procesním režimu budou žádost o informace vyřizovat*“. (Zvýraznil nyní čtvrtý senát).

[25] Nejvyšší správní soud dále v tomto rozsudku výslovně aplikoval nejen procesní úpravu obsaženou v zákoně o svobodném přístupu k informacím, ale i tam stanovené hmotněprávní předpisy: poskytování základních osobních údajů o příjemcích veřejných prostředků dle § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím (srov. bod 34) nebo vymezení povinných subjektů v § 2 zákona o svobodném přístupu k informacím (bod 21 a násl.). Pro nyní rozhodovanou věc z toho vyplývá, že žaloba proti rozhodnutí žalovaného, vydanému dle § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, může být úspěšná pouze, byl-li by žalovaný povinen požadovanou informaci poskytnout podle příslušných ustanovení zákona o svobodném přístupu k informacím, bez ohledu na to, že stěžovatel je zastupitel a své právo na poskytnutí požadovaných informací dovozuje z § 82 písm. c) zákona o obcích.

[26] V tomto ohledu je tedy irelevantní stěžovatelova polemika s částí odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu, v níž byl vysloven názor, že požadovaná informace nesouvisí s výkonem funkce stěžovatele jako zastupitele. Tato okolnost totiž s ohledem na shora uvedené není rozhodná a v tomto ohledu musí Nejvyšší správní soud důvody uvedené v napadeném rozsudku zčásti korigovat. Správný je naopak názor krajského soudu, že pro posouzení toho, zda má stěžovatel právo domáhat se požadované informace v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím, je podstatné, zda na ni nedopadá některá z výluk uvedených v zákoně o svobodném přístupu k informacím, mj. i výluka týkající se ochrany obchodního tajemství dle § 9 tohoto zákona.

[27] Dále se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou, zda v posuzované věci byl krajský soud povinen rozhodnout dle § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím, tj. nařídit žalovanému poskytnout požadovanou informaci, nebo zda mohl pouze zrušit rozhodnutí o odmítnutí žádosti stěžovatele o informace a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení, jak učinil v napadeném rozsudku.

[28] Obdobným případem, jako je nyní posuzovaná věc, se NSS nedávno zabýval v rozsudku ze dne 26. 10. 2017, č. j. 5 As 236/2016 - 34. I v oné věci totiž krajský soud pouze zrušil rozhodnutí žalovaného o odmítnutí žádosti o informace, ovšem věc mu vrátil k dalšímu řízení s tím, že žalovaný musí ověřit, zda lze požadovanou informaci poskytnout dle § 9 zákona o svobodném přístupu k informacím týkajícího se ochrany obchodního tajemství.

[29] V posledně citovaném rozsudku NSS uvedl: „*Krajský soud ovšem při úvaze o možné aplikaci § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím dospěl k závěru, jemuž Nejvyšší správní soud přisvědčuje, že s ohledem na obsah smlouvy o směnečném programu není vyloučeno, aby některé její části obsahovaly skutečnosti, které tvoří obchodní tajemství, k němuž vykonává právo osoba zúčastněná na řízení - Komerční banka, a.s. (např. výše úrokové sazby a sjednaných poplatků, algoritmus stanovení cen poskytnuté bankovní služby atd.). Uvedená otázka ovšem nebyla stěžovatelkou nijak posuzována; její rozhodnutí je v tomto směru nepřezkoumatelné. Nejvyšší správní soud k tomu konstatuje, že za daného stavu krajský soud nemohl prima facie uzavřít, že se v případě některých částí dotčené smlouvy nemůže jednat o obchodní tajemství, ke kterému vykonává právo osoba zúčastněná na řízení, a nebylo proto ani na místě, aby postupoval dle § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím. Krajský soud tedy vzhledem k uvedenému nepochybil, pokud nezvolil postup dle § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím a nenařídil stěžovatelce požadované informace stěžovateli poskytnout.*“

[30] Nejvyšší správní soud má za to, že závěry vyslovené v citovaném rozsudku lze bez dalšího vztáhnout i na nyní projednávanou věc, jejíž rozhodné skutkové a právní okolnosti jsou srovnatelné. Nic na tom nemůže změnit ani poukaz stěžovatele na časovou prodlevu, o kterou bude patrně oddáleno poskytnutí smlouvy CNG, ani na údajně negativní postoj žalované k plnění povinností vyplývajících ze zákona o svobodném přístupu k informacím. Z celého kontextu projednávaného případu nevyplývá, že by žalovaný úmyslně obstruoval za účelem vyhnutí se povinnosti poskytnout informace, naopak stěžovatel o informaci požádal 27. 11. 2015, žádost (po jejím doplnění na výzvu žalovaného) byla odmítnuta rozhodnutím ze dne 18. 1. 2016 a o odvolání proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti bylo rozhodnuto dne 5. 2. 2016. Z uvedeného nelze dovozovat zneužívání práva za účelem oddálení či negace informační povinností (což by bylo namístě, např. pokud by rozhodnutí o odmítnutí žádosti bylo opakovaně rušeno a vraceno k odvolání žadatele). V této souvislosti se Nejvyšší správní soud i s ohledem na § 75 odst. 2 s. ř. s. nemohl zabývat námitkami stěžovatele proti novému rozhodnutí žalovaného o částečném odmítnutí žádosti stěžovatele v návaznosti na zrušení předchozího rozhodnutí napadeným rozsudkem krajského soudu. Pro posouzení věci není ani rozhodný jiný případ jiné žádosti o informace rozhodovaný krajským soudem pod sp. zn. 59 A 56/2015.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[31] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud shledal, že kasační námitky uplatněné stěžovatelem nejsou důvodné, a kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[32] O nákladech řízení o kasační stížnosti pak Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, a právo na náhradu nákladů řízení tedy nemá. Procesně úspěšný žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení nepřesahujících rámec „běžné úřední činnosti“ (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 – 47, a tam uvedené výjimky z této zásady), což dopadá i na náklady právního zastoupení. Je tomu tak i přesto, že se formálně jedná o právnickou osobu soukromého práva, která je

ovšem zřízena městy Liberec a Jablonec nad Nisou, která jsou rovněž jedinými akcionáři žalovaného (srov. obdobně rozsudek NSS ze dne 14. 1. 2016, č. j. 4 As 248/2015 - 30). Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. dubna 2018

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu